

Una magistral història romàntica

Joan-Anton Benach

En la seva primera col·laboració amb el Teatre Nacional de Catalunya (TNC), Natalia Menéndez ha presentat *No feu bromes amb l'amor* ("On en badine pas avec l'amour") d'Alfred de Musset (1810-1857), amb un sorprenent estil clar i alligador que no pot deixar indiferent els addictes al primer teatre públic del país. Com a directora des del 2010 del Festival Internacional de Teatro Clásico de Almagro, Menéndez està avesada a aprofundir, no només en els grans textos del teatre universal, sinó també en el context històric i social en el qual es van inserir. I des d'aquesta perspectiva, l'obra que Musset va escriure el 1834 és una magnífica –i tràgica– història amorosa, contada magistralment, i, alhora, una formidable lliçó sobre els corrents classistes i, doncs, culturals que es registraven a França durant el regnat del monarca Lluís Felip (1830-1848). En els anys primers d'aquest període, els nobles encara aspiraven a recuperar la seva influència que una burgesia puixant els havia arrabassat en els regnats anteriors de Lluís XVIII i Carles X.

Com escriurà Yves Bomati en l'edició francesa de 2006 de *No feu bromes amb l'amor*, "Musset no és insensible a aquest context, tot i que no comparteix la tendència a la polèmica dels romàntics purs i durs, que 'desembeinen' la seva ploma per defensar causes, tant si són justes com si no. No impedeix que la seva lucidesa política es manifesti en la tria dels seus personatges i en el paper que els atorga, així com en els seus diàlegs, de vegades bromistes o grotescos, i sobretot seriosos".

La lucidesa de l'autor, de la qual parla Bomati, es posa de manifest en l'organització de la comèdia –de la tragicomèdia–, muntada a partir del disseny de set personatges: el Baró que desitja casar el fill i la neboda tot just acabada la formació d'ambdós; el capellà Mestre Blazius, de qui el Baró rep consells, normalment sucats amb una remarcable dosi alcohòlica; Mestre Bridaine, company de libacions de Blazius i preceptor del fill

de llicenciar-se amb la petulància i seguretat d'una burgesia urbana, allunyada de la natura, i, finalment, una pageseta de nom floral que representa el retrobament amb la senzillesa, la bondadosa ingenuïtat i l'exaltació de la naturalesa i els seus valors perennes.

Des del meu punt de vista, Natalia Menéndez ha encertat plenament el to que calia donar a cada personatge i les seves intervencions. Carles Martínez, flamant premi Ciutat de Barcelona de Teatre, és un Baró que tradueix la seva exultant alegria inicial amb una gestualitat formidable, alhora que ridícula, i es marceix progressivament i sàvia a mesura que Perdican, jove incontrolable, tira pel dret; Ferran Rañé (Blazius), Carmen Balagué (Pluche) i, sobretot, Albert Pérez (Bridaine) dibuixen el grotesc amb molt d'encert, a la vora mateix de la caricatura més brillant; Ramon Pujol (Perdican) és un xicot fred, egoista, que gaudeix amb el seu paper de seductor i amb la superbia d'un setciències acabat de sortir de l'ou; l'autor el castiga irònicament a través de Blazius, quan el preceptor diu d'ell: "avui torna al castell, amb la boca tan plena de paraules belles i florides que cada dos per tres no saps què contestar-li"; per la seva banda, Anna Moliner (Camille) posa amb notable agudesesa els mecanismes del càlcul per davant de la seva suposada religiositat i canvia sobtadament la seva devota contenció, pel joc del flirteig més maliciós, mutació que trencarà

No feu bromes amb l'amor, al TNC.

les oracions de la senyora Pluche, la qual ha elogiat la noia –una altra ironia de Musset– dient d'ella: "gràcies a Déu, ha completat la seva educació, i els que tinguin el privilegi de veure-la sentiran el perfum d'una gloriosa flor de saviesa i devoció". Finalment, Clara de Ramon (Rosette) interpreta molt bé la imatge de la innocència, la qual farà més esfeïdor el crít mortal que acompanya la descoberta de l'engany de Perdican.